

[Lowzow]

ganisationer, og gennem dem finde frem til, hvordan strukturen, hvordan erhvervet skal formes. Det er dem, der har den direkte viden, det er dem, der har forstand på det. Der er ingen, der herinde fra Christiansborg kan gå i de detaljer, som skal til for at finde den rigtige politik. Vi må hente den viden, og så må vi få det påsat ind i det politiske system og returnere til erhvervet, at det kan vi få til at passe med økonomi osv. Det kan ikke nytte noget, vi her står og siger: bliv bare ved, eller lover noget. Det kan godt være, at det ikke er populært at sige det, men der skal indskrænkninger til, og jeg håber, at fiskerne, den dag det kommer til dem, værdsætter, at der er nogen, der har sagt det til dem.

Som bekendt har vi vel nærmest fordoblet vores fangstkapacitet igennem 1970'erne. Hvis vi havde fået bare en del af den stigning i fangstkapaciteten, så havde vi måske været i en reelt god situation. Men det har vi gjort under gældende lovgivning. Det har vi gjort under de muligheder, der har været for udlandslån og for at investere i erhvervet. Man har endda indirekte opfordret fiskerne til det. Derfor ligger der et ansvar på os for at bringe dem ud af disse forhold igen. Vi ved jo godt, at et af de største problemer, i hvert tilfælde når vi kommer om på den anden side af Jylland, i forhold til hvor vi står nu, er udlandslånsfinansieringen. Det er problemet med de udlandslån, der er hentet hjem inden 1976, hvor lovgivningen har lavet en grænse. Det er det virkelig store problem i de første måneder af det første år. Hvis ikke man havde de meget store tab på disse lån, så var mange af problemerne væk.

Vi skal også finde ud af at fordele det ligeligt mellem fiskerne. Det kan jo ikke nytte noget, at vi, fordi bornholmske fiskere primært har ligget her, satser alt på de bornholmske fiskere. Andre grupper af fiskere har nøjagtig lige så store problemer, og dér må vi finde den afvejning, som jeg tidligere har bedt ministeren om, og som jeg kan høre i dag er på vej. Vi må finde ud af at få ordnede forhold geografisk, med hensyn til størrelsesorden osv., med de muligheder, der er, så det kan blive nogenlunde ligeligt fordelt, især da de fiskergrupper, der er mødt frem i udvalget, jo ikke på nogen måde har vist tendens til at ville rage alt til sig eller genere andre grupper. De er kun kommet med rimelige forslag om, at den kvota, der tildeles

dem, synes de skal fiskes i samme areal, samme vand, og ikke noget om, at andre ikke måtte komme og fiske dér. Der har altså ikke været urimeligheder fra fiskernes side. Det, de har sagt til os i udvalget, har været ting, vi faktisk kunne opfylde. Dér mener jeg at der er begået en fejl. Der skulle nok have været handlet noget hurtigere; så var meget af spændingen i situationen allerede gået af.

Selve spørgsmålet om, hvorvidt der er nok, om der er for megen begrænsning, om den ene slags eller den anden slags skal frem, mener jeg slet ikke man bør komme ind på her. Det er en ganske anderledes lang og grundig diskussion, der skal til, med biologer, med praktikere, med organisationerne. Det, det for mig og for mit parti drejer sig om i dag, er at finde frem til en måde, hvorpå vi inden for det muliges rammer gør det bedst mulige for vores fiskere, således at vi i løbet af 4-5-6 år har nået en struktur, som vi kan byde dem, en fremtid, vi kan give dem en rimelig indkomst ved, og hvor vi ved, at vi internationalt kan få dem placeret i de områder, hvor vi har vores naturlige fiskevand.

Dernæst vil vi meget gerne være med til at give de størst mulige chancer for nye fiskemåder, fjernfiskeri, omstilling, forsøgsfiskeri. Der skal ikke være nogen tvivl om, at hvis regeringen, hvis erhvervet og grupperne kommer til det konservative folkeparti og beder om hjælp til på den måde at udvide dansk fiskeri, eller man kan i dag måske sige næsten bare at holde det i gang, der er, så vil vi være med og vil gerne forsøge det. Men vi vil ikke være med i en overbudspolitik. Vi vil ikke være med i en nærmest pjattet debat, hvor man bare står og siger: alt kan lade sig gøre, det er lige meget; bare vi siger det og gør det, så kan vi gøre det over for alle andre lande. Det er jo en kendsgerning, at det kan vi ikke.

Jeg håber, at vi i løbet af de sidste dage, vi har i denne samling, når til nogle nødløsninger. Vi skal i gang med to senere på dagen. Det er kun nødløsninger, men vi må hjælpe disse mennesker, der er i bekneb. Jeg tror, vi hjælper dem mest ved at sige dem sandheden.

Mimi Jakobsen (CD):